

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 55.

Trettende Session.

28de Mode.

Torsdagen den 5te December. Kl. 6 1/2 Aften.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet (forts.):

Lovudkastet tager efter min Mening ikke Noget fra Folkekirken; men hverledes den ærede Rigsdagsmand kan sige, at han ved at stemme med Mindretallet ikke kommer til at tage Noget fra Folkekirken, er mig ikke ret forstaaeligt. Han vil stemme for, at de Giendomme, der nu ere tillagte Kirken, skal Staten tage, og istedetfor give en Pøngelønning til de geistlige Embedsmænd; han tager med andre Ord, de til Kirken henlagte Capitaler — og det er muligt, at han vil give Renter for dem; men det er med god Grund, at man kan sige, at en saadan Fremgangsmaade er en i det danske Sprog aldeles ny Anvendelse af Ordet „understøtte“, at derved skal forståes, at tage Giendom bort fra En og give en aarlig Pøngeløndtøgt istedetfor. Mig forekommer det, at de Udtryk, der bleve brugte af en æret Rigsdagsmand af Mindretallet (F. Nielsen), virkelig ikke savnede Berettigelse i saa Henseende. Jeg formoder imidlertid, at den ærede Rigsdagsmand dog vil beqvemme sig til at holde sig mere til Lovudkastet, naar han seer, hvilken Stilling der i dette er tillagt Lønningssonden.

Jeg skal her til knytte nogle faa Bemærkninger. Jeg sagde allerede igaar, at det ved Lovudkastet ikke var tilsigtet at forskaffe Staten nogen væsentlig Indtægt. Jeg maa i saa Henseende bemærke, at det ligger i selve Lovudkastet at frigjøre Staten for en Byrde, forsaavidt stee

kan, og navnlig for en Byrde, der nu paa Hvilser Statskassen igjennem Udrebelse af Pensioner og Understøttelser til geistlige Embedsmænd og deres Efterladte. Hvis Lønningssondens Tilstand paa nogen Maade maatte tilstede det, er det Lovudkastets Mening, at dette er Noget, der skal bæres af selve Lønningssonden, og sutt forsaavidt det maatte vise sig, at Fondens Midler vare utilstrækkelige dertil, er det, at Staten træder til og yder en Understøttelse til Lønningssonden. Jeg har ogsaa en lille Tilføining at gjøre til det under 3 b stillede Endringsforslag. Jeg har allerede bemærket, at det i og for sig kan være ganske rigtigt, det vilde rigtignok give en heel Deel Regninger, men jeg haaber, man vel vil komme ud over dette Punkt; men saaledes som Endringsforslaget er affattet nu, troer jeg, at det krænger til en lille Forbedring. Man maa nemlig erindre, at det ikke er ved Loven af 19de Februar 1861, at al Døctiende og Smaarebsef er bleven afløst. Allerede ved Forordningen af 8de Januar 1810 § 7 blev den egentlige Smaarebsef afløst, nemlig Tienbet af Gæs, Høns, Vender og Grise, mod en Erstatning af 3 1/2 pr. Lb. Hartkorn. Det forekommer mig nu, at naar man forøvrigt gjør reent Bort med Hensyn til disse Indtægter, var det rimeligt, at man lod det Vederslag, der tilflyder Præstekaldene i Henhold til § 7 af den nævnte Forordning, gaae med; men dette er i alt Fald Noget, som den ærede Rigsdagsmand, hvis Forslaget skal blive vedtaget, vil kunne supplere til tredie Behandling.

Jeg bemærkede sidst, at det med Hensyn til Opkrævningen gjorde en Forskjel, om Præsterne